

for ønskeligt at få ensartede regler for ophør af alle hjælpeforanstaltninger. Samtidig har man i det hele tilstræbt en forenkling af reglerne.

Som almindelig hovedregel er herefter foreslået opretholdt en regel om, at hjælpeforanstaltninger skal ophøre, når formålet med foranstaltningerne er nået, eller fortsat hjælp i øvrigt ikke længere er påkrævet.

Medens det fortsat er fundet rimeligt, at aldersgrænsen for iværksættelse af børneværnsforanstaltninger i almindelighed er 18 år, har man ikke ment, at denne grænse er hensigtsmæssig for, hvor længe forsorg kan vare.

I 1905 var aldersgrænsen i hovedsagen 15 år. Siden er den gradvis blevet hævet, således at den som nævnt nu efter den almindelige regel er 18 år, men efter de specielle regler i mange tilfælde ligger mellem 18 og 21 år.

I fortsættelse af denne udvikling er det nu foreslået, at for sorgen også i andre tilfælde end dem, der hidtil har været omfattet af den automatiske forsorgsforlængelse, skal kunne fortsættes udover det 18. år og indtil det 21. år uden særlig beslutning. Den omstændighed, at spørgsmålet om forsorgsforlængelse skal tages op før 18-årsdagen bevirker undertiden, at der opstår en u hensigtsmæssig uro omkring en forsorg, der ellers er inde i et roligt forløb. Det kan endvidere nævnes, at afskaffelse af forsorgsforlængelserne, af godkendelse hos højere myndighed og af indberetninger indebærer administrative besparelser.

Set ud fra et pædagogisk synspunkt vil der være mange tilfælde, hvor den 18-åriges forhold ikke taler for ophør af for sorgen. 18 år er ikke længere et tidspunkt, hvor der i almindelighed indtræffer noget afgørende i den unges udvikling og sociale situation. F. eks. vil en faglig uddannelse som regel ikke være afsluttet. Det er ikke sjældent sket, at for sorgen for en ung er bortfaldet og hermed muligheden for at hjælpe ham gennem en uddannelse, fordi børneværnet ikke har været opmærksom på at få bragt formaliteten med forsorgsforlængelse i orden inden 18-årsdagen.

Det må dog udtrykkelig fremhæves, at den afgørende hovedregel er, at hjælpeforanstaltninger skal ophøre, når formålet er nået, eller fortsat hjælp i øvrigt ikke længere er påkrævet. Dette pålægger udvalget en forpligtelse til at tage spørgsmålet om den unges fremtid, herunder uddannelsesspørgsmålet op, når det er aktuelt, d. v. s. eventuelt på et tidligere tidspunkt end 18-årsalderen, ligesom det ofte vil være naturligt at tage spørgsmålet op ved den personlige myndigheds indtræden.

b. Efter § 110 i den gældende lov kan man ud-

skrive et barn eller en ung af forsorg, såfremt det viser sig, at formålet med en anbringelse uden for hjemmet ikke kan ventes opnået, fordi den unge, navnlig på grund af lovovertrædelser, skønnes at være *uimodtagelig for opdragelse*. En beslutning herom skal normalt godkendes af landsnævnet. Er den unge idømt ubetinget straf af fængsel, kan beslutningen dog træffes af børneværnsudvalget alene.

Ud fra den betragtning, at det offentlige ikke kan fraskrive sig en forsorgsopgave, fordi den er for vanskelig at løse, har man overvejet, hvorvidt det vil være muligt at undvære denne bestemmelse. Man er dog meget tilbage fra at foreslå bestemmelsen ophævet. Der er unge, hvis forbliven i børne- og ungdomshjem betyder en urimelig belastning for børneforsorgens institutioner til skade for institutionernes øvrige arbejde, og det vil derfor være nødvendigt — så længe institutionerne ikke er udbygget til at påtage sig behandlingen af disse tilfælde — at opgive børne- og ungdomsforsorgens hjælpeforanstaltninger, således at den unge enten må søge at klare sig i samfundet alene eller må henvises til anden forsorg eller — når der foreligger kriminalitet — til fængselsvæsenet.

For længst muligt at undgå, at for sorgen helt opgiver en ung, er det imidlertid foreslået at indføre adgang til at begrænse for sorgen til, at børne- og ungdomsværnet holder sig underrettet om den unges udvikling, således at der er mulighed for umiddelbar iværksættelse af hjælpeforanstaltninger, såfremt det senere måtte vise sig hensigtsmæssigt og gennemførligt. Anvendelse af bestemmelsen skal indberettes til direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen for at sikre, at bestemmelsen ikke anvendes ud over sine forudsætninger.

Det er dog anset for påkrævet at bevare en mulighed for i særlige tilfælde med landsnævnets godkendelse helt at udskrive den unge af for sorgen.

8. Anbringelse i familiepleje.

Efter den gældende lov skal børn, der anbringes uden for hjemmet, fortrinsvis søges anbragt i private plejehjem, bortset fra specielle tilfælde, hvor helbredsmæssige grunde taler imod anbringelse i plejehjem, eller hvor et egnet plejehjem ikke kan findes. Faktisk anvendes privat pleje imidlertid kun i begrænset omfang.

Bestemmelsen om den private plejes fortrinsstilling er foreslået opretholdt, og man har overvejet, hvorledes antallet af anbringelser i privat pleje kan forøges.

Der er formylig gennemført en forbedring af det offentliges tilskud til plejehjemsforeningerne, men herudover vil man finde det hensigtsmæssigt, at